

Mál nr. 226/2011
M
og
vátryggingafélagið X v/ starfstryggingar.

Ágreiningur um greiðslu vaxta af bótum úr starfstryggingu.

Gögn.

109. Málskot, móttækið 30.5.2011.2011, ásamt fylgigögnum.

110. Bréf vátryggingamiðlunarinnar V, dags. 1.6.2011, ásamt fylgigögnum.

111. Bréf lögmannsstofu, dags. 18.7.2011.

Málsatvik.

M er sendibifreiðarstjóri að atvinnu. Hann er þátttakandi í hóptryggingu, svonefndri starfstryggingu, sem keypt er fyrir tilstilli vátryggingamiðlunarinnar V af breska vátryggjandanum X. Hinn 22.1.2009 slasaðist M á vinstri öxl og hefur verið metinn 100% óvinnufær til að starfa sem sendibifreiðarstjóri. Fyrirliggjandi tjónstilkynning á eyðublaði frá V er dags. 27.1.2009. Með 14 greiðslum á tímabilinu 6.3.2009 til 26.1.2010 voru M greiddar alls 4.842.857 krónur inn á tjónið og þann 1.2.2011 voru greiddar eftirstöðvar höfuðstóls bótanna, 17.085.714 krónur. X virðist á hinn bóginn hafa hafnað greiðslu vaxta af bótunum skv. 1. mgr. 123. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga. Á það hefur M ekki fallist.

Af hálfu X er því haldið fram að hann hafi „óskað án tafar eftir því að aflað væri matsgerðar, þannig að unnt væri að leggja mat á greiðsluskyldu hans.“ Slíkt mat hafi hins vegar ekki legið fyrir fyrr en 31.8.2010. M hafi ekki hlutast til um að afla þess þrátt fyrir áskoranir af hálfu X. Af þessum sökum sé X ekki skylt að greiða vexti þann tíma sem leið vegna tafa á afhendingu matsgerðarinnar.

Álit.

Í vátryggingarskilmálum, sem gilda um vátrygginguna, segir að vátryggingarsamningurinn lúti íslenskum lögum og beri að túlka hann samkvæmt þeim. Um samninginn gilda því ákvæði laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. Samkvæmt 1. mgr. 123. gr. þeirra laga skal félagið greiða almenna vexti af bótum eða vátryggingarfjárhæð þegar liðnir eru tveir mánuðir frá því að tilkynning um vátryggingaratburð var send því.

Engin gögn hafa verið lögð fram til stuðnings þeirri staðhæfingu X að óskað hafi verið eftir því að aflað væri matsgerðar án tafar. Þá hefur ekkert komið fram í læknisfræðilegum gögnum málsins sem bendir til að unnt hefði verið að afla matsgerðarinnar mikið fyrr en gert var. Verður að telja ósannað samkvæmt gögnum málsins að tafir hafi orðið við öflun matsgerðar vegna atvika sem M verður kennt um eða að réttur hans til vaxta skuli af öðrum ástæðum takmarkast vegna fyrirmæla 3. mgr. 123. gr. laganna. Hann telst því eiga rétt til vaxta af bótunum skv. 1. mgr. 123. gr. vsl.

Niðurstaða.

M á rétt á vöxtum skv. 1. mgr. 123. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 af bótum úr starfstryggingu hjá X.

Reykjavík, 3. ágúst 2011.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.